

at betale Erstatning for forvoldt Skade og vil desuden efter Omstændighederne kunne give Befragteren Ret til at hæve Aftalen.

Den foreslaaede Regel betyder dog ikke — lige saa lidt som den gældende Sølovs § 142, 2det Stk. — at der paahviler Bortfragteren nogen ubetinget Garanti for Sedygtighed.

Til § 73.

Nærværende Paragraf svarer i alt væsentligt til § 113 i den gældende Sølov. Man har dog foretaget nogle mindre Modifikationer i Forhold til nugældende Ret. I Paragraffen er der saaledes taget Hensyn til de i Nutiden hyppigt forekommende Tilfælde, at Bortfragteren paatager sig Befordringen med et Skib, som han først senere er forpligtet til at anmelde, eller at Befordringen skal ske med et i Certepartiet angivet Skib eller Substitut derfor. Er saaledes i Henhold hertil Anmeldelse af et andet Skib sket, faar Aftalen derefter samme Virkning, som om Aftalen oprindelig havde angaaet dette Skib.

Forslaget mangler endvidere den i Sølovens § 113 forekommende Henvi- sning til §§ 159 og 160, hvilken Henvi- sning kan virke vildledende, idet Viderebefordringen af Godset i de der omhandlede Tilfælde ikke kan anses som en Opfyldelse af den oprinde- lige Aftale, og i hvert Fald kan en saadan Henvi- sning ikke anses at være paakrævet af praktiske Hensyn.

Sender Bortfragteren Godset med et andet Skib end det, han efter Aftalen er forpligtet til at benytte, ifalder han Ansvar efter de almindelige Erstatningsregler, med- mindre han har faaet Samtykke af Befrag- teren eller Afsladeren.

Til § 74.

Denne Paragraf stemmer i Princippet overens med Sølovens § 110, 2det Stk., og gælder saavel Tidsbefragtning som Rejse- befragtning. Ønsker Bortfragteren i Til- fælde af, at en leveret „fuldstændig Ladning“ ikke fylder hele Skibet, at have Ret til at medtage andet Gods, maa han sikre sig

saadan Ret enten ved den oprindelige Af- tale eller ved en efterfølgende Aftale med Befragteren, jfr. herved § 71.

Handler Bortfragteren i Strid med § 74, bliver han erstatningsansvarlig for forvoldt Skade, og Befragteren vil efter Omstændig- hederne kunne hæve Aftalen.

Bestemmelsen i Sølovens § 110, 1ste Stk., er udeladt. Dels maa det anses som en Selvfølge, at Befragtning af et helt Skib ikke uden særlig Aftale omfatter Skibets Kahyt og andre Rum, som er bestemt til Opholdssted for Mandskab eller til Opbe- varing af Skibsinventar, Proviant, Brænd- sel eller andet, som udkræves til Rejsen, og dels har man anset det for rigtigst at ude- lade Bestemmelsen om, at Befragtning af helt Skib ikke, medmindre særlig Aftale er sket, omfatter Skibets aabne Dæk, fordi der i Nutiden bygges Skibe til Trælastfarten, der kan indtage omtrent lige saa megen Last paa som under Dæk, og i saadanne Farter, hvor det er sædvanligt, at Gods lastes paa Dæk, maa Dækspladsen uden videre anses indbefattet i en Aftale om fuldstændig Lad- ning, saaledes at Befragteren er baade beret- tigt og forpligtet til at levere Dækslast.

Bestemmelsen i Sølovens § 110, 2det Stk., om at Bortfragteren skal betale Be- fragteren gangbar Fragt for ulovligt med- taget Gods, har man ikke ment at burde medtage. Det maa være tilstrækkeligt for Befragteren, at han kan faa Ret til Erstat- ning for mulig forvoldt Skade, jfr. ovenfor.

Til § 75.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 112. Denne Bestemmelse sigter vistnok nærmest kun til almindelig Cession, hvorved Over- drageren ikke er ansvarlig for, at Rederen opfylder sine Forpligtelser, eller som man plejer at udtrykke det, ikke er ansvarlig for Fordringens Godhed (nomen esse bo- num), men blot for, at der foreligger en gyl- dig Fragtaftale (nomen esse verum). Da imidlertid Overdragelse i Forening med Overtagelse af Ansvar for Rederens For- pligtelse (Underbortfragtning) er af over- ordentlig stor Betydning saavel ved Rejse-